

HỒI 410**Cựu Tinh Nan Đoạn**

Từ Tử Lăng trong nhà của Hầu Hi Bạch bắt gặp Khấu Trọng thần sắc khó coi, cặp lông mày thì nhíu lại.

Khấu Trọng miễn cưỡng trấn tĩnh, hỏi: "Lôi đại ca đâu?"

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn, nói: "Huynh ấy đi điều tra tin tức của Dương Văn Can và Hồng phu nhân, người gặp chuyện gì vậy?"

Khấu Trọng nói: "Có nhiều chuyện phát sinh lắm! Ta đến chùa Ba Tư tìm Vân Soái, ai ngờ rơi vào bẫy của Dương Hư Ngạn, may là hắn không nghĩ ta có thể dễ dàng mắc bẫy như thế, bọn chúng chưa kịp trở tay, ta đã thoát thân rồi, đồng thời còn liên lạc được với Vân Soái.

Sau khi thuật lại mọi chuyện, liền nói: "Vân Soái muốn gặp Lý Thế Dân, ta đã hứa với y trước khi mặt trời lặn sẽ trả lời, người có thể sắp xếp chứ."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này không thành vấn đề. thân phận chưa bị bại lộ, người làm gì mà ủ rũ như gà mắc tóc thế?"

Khấu Trọng thở dài nói: "Bây giờ ta mới biết mỗi chọn lựa đều phải trả giá rất đắt. Khi người chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, cảm giác đó thật khó chịu!"

Từ Tử Lăng đầu óc lúng búng, không hiểu, hỏi: "Người đang nói gì vậy?"

Khấu Trọng cười khổ đáp: "Ta đang nói lung tung mà, dù sao cũng không biết nói thế nào mới đúng. Bởi vì vấn đề không phải ở chỗ lựa chọn, mà là con người luôn là sinh vật giàu tình cảm, có thể bị tình cảm chi phối, càng không thể cưỡng lại được sự quyến rũ."

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu ra, cau mày hỏi: "Người và Thượng Tú Phương có chuyện gì sao?"

Khấu Trọng nói: "Tạm thời chưa thể nói là có chuyện gì, chỉ là để lộ một chút tình ý, vấn đề là nàng ấy đã tỏ rõ tình ý với ta, mà ta thì không nỡ từ chối. Nói trắng ra, nàng thực sự làm mê hoặc lòng người."

Từ Tử Lăng nhớ lại tối qua Hồng Phất Nữ nói Thượng Tú Phương là đã có ý trung nhân rồi, thầm nghĩ bài thơ “Trường tương tư, trường tương ước” của Thượng tài nữ nhất định là vì Khấu Trọng mà viết nên.

Không ai có thể hiểu Khấu Trọng bằng gã. Khấu Trọng là một kẻ đặt sự nghiệp lên hàng đầu, bốn mỹ nữ có liên quan với hắn thì Lý Tú Ninh là nhất kiến chung tình, kết quả cũng bi thảm nhất vì trong tương lai có thể trở thành kẻ thù.

Còn Tống Ngọc Trí bắt đầu là bảy phần lợi lộc, ba phần ái mộ, sau đó mới có tình cảm.

Cuối cùng là Vân Ngọc Chân và Đồng Thục Ni đã có quan hệ nhục thể với hắn. Đồng Thục Ni là do khi đó huyết khí nhộn nhạo và hoàn cảnh thuận lợi, chỉ có tình dục không có tình cảm.

Còn về Vân Ngọc Chân mà nói thì phức tạp hơn nhiều.

Đối với Khấu Trọng mà nói, khi chưa đạt được thì Vân Ngọc Chân là hình tượng cao cao tại thượng, chiếm được nàng thì gã sẽ leo lên được địa vị cao quý hơn, đó là một tâm lý hết sức vi diệu.

Hiện giờ tình cảm của hắn với Tống Ngọc Trí cực kỳ bền vững, nhưng vẫn có thể rung động vì Thượng Tú Phương, do dự thiếu quyết đoán, có thể thấy Thượng Tú Phương đã cuốn hút hắn như thế nào.

Trong chuyện tình cảm nam nữ, đến như gã thân là huynh đệ chí cốt cũng không tiện xen vào.

Khấu Trọng thấy gã thân người suy nghĩ, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ngươi không mắng ta thiếu kiên định?”

Từ Tử Lăng bực bội: “Mắng ngươi có tác dụng gì? Ta bảo ngươi từ bỏ mộng tranh đoạt thiên hạ, ngươi chịu nghe không?”

Khấu Trọng đáp lại: “Hai sự việc tách biệt sao lại gộp chung được. Ôi! Tạm thời đừng nhắc đến chuyện đau đầu này nữa, hôm nay có tiết mục gì hay không?”

Từ Tử Lăng thuật lại tình hình, nói: “Ta nhận thấy đầu tiên là phải đối phó với Thạch Chi Hiền, nếu đối đầu trực tiếp bọn ta không chiếm ưu thế bao nhiêu, nhưng để đối phó với tên béo An Long của y thì vẫn có biện pháp.”

Khấu Trọng nói: “Giết An Long là chuyện tất nhiên, nhưng kế hoạch phải vẹn toàn, một phát trúng mục tiêu, nếu không rất khó có cơ hội nữa. Ngươi đã đối chưởng qua với Thạch

Chi Hiền, theo người ước lượng, kinh công của Vân Soái có thể ứng phó với “Áo Ma thân pháp” của Thạch Chi Hiền không?”

Từ Tử Lăng cau mày nói: “Điều này rất khó phán đoán, nếu Vân Soái và Thạch Chi Hiền thi đấu tốc độ, nói không chừng Vân Soái có thể thắng, nhưng nếu so về sự dịch chuyển và biến hóa, chắc chắn không có cửa thắng Thạch Chi Hiền, cộng thêm Bất Tử Ấn kỳ công của hắn, chúng ta khó mà đối địch với hắn.”

Khấu Trọng hai mắt sáng ngời, nói: “Nếu đánh trên đồng bằng rộng lớn, chúng ta không phải là không có cơ hội giết hắn.”

Từ Tử Lăng bực bội sắc giọng: “Đầu tiên phải phá Bất Tử ấn pháp của hắn. Chúng ta ba người hợp lại so với Tứ đại thánh tăng thế nào? Người nói thử xem!”

Khấu Trọng chán nản: “Không lẽ không có biện pháp nào giết hắn sao? Vấn đề là cửa vào Bảo khố rất có thể ở trong phòng của Phương trượng chùa Vô Lậu, thế chúng ta chỉ dựa vào vận may thôi, hy vọng khi chúng ta vào chùa hắn không có ở đó.”

Từ Tử Lăng nói: “Để che giấu hành tung, trừ khi cấp bách, nếu không hắn không bao giờ rời khỏi chùa.”

Khấu Trọng cảm thấy đau đầu, cười khổ nói: “Vận may của chúng ta dường như đã qua rồi, trước đây kể cả không có đầu mối về Bảo khố, nhưng luôn có hy vọng, nay đầu mối duy nhất lại nằm ngay hang ổ của Thạch Chi Hiền. Ôi! Đột nhiên ta cảm thấy mệt mỏi! Ngày đó nếu mẹ nói rõ ràng hơn, bây giờ có phải tốt hơn không.”

Từ Tử Lăng nhìn lên trần nhà, ảo não nói: “Dược Mã kiều? Tại sao mẹ chỉ nhắc đến Dược Mã kiều? nếu Bảo khố nằm trong chùa Vô Lậu, bà có thể nói chùa Vô Lậu ở Trường An mà!”

Khấu Trọng chấn động nói: “Có lý lắm! Bọn ta đúng là đánh lầm chỗ rồi, sai lầm ở chỗ nào đây?”

Từ Tử Lăng hai mắt chớp ngời nhìn hấn nhãn quang chạm nhau, cả hai cùng run lên.

Khấu Trọng hít một hơi dài, nói: “Chúng ta thật là ngu ngốc! Chỉ biết bơi qua bơi lại dưới chân cầu, mà chưa xem xét toàn bộ Dược Mã kiều.”

Từ Tử Lăng nói: “Điểm mấu chốt là, nếu thật sự cửa vào Bảo khố nằm trong phòng Phương trượng chùa Vô Lậu, đến cả mẹ cũng không tiến vào được.”

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, nhưng vẫn thắc mắc: “Nhưng tại sao chùa Vô Lậu lại mang phong cách kiến trúc của Lỗ đại sư?”

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Có thể ta nhìn nhầm chẳng! Không! Ta không thể nhìn lầm lẫn được. Đặc biệt là kiểu dáng xoáy tròn khom xuống rồi hất lên, chắc chắn là kỹ xảo của Lỗ đại sư, trong quyển sách ghi chép về cấu trúc ông để lại đã chỉ rõ như vậy, họa tiết trang trí cũng y hệt không khác chút nào.”

Khấu Trọng tinh thần phấn chấn, nói: “Nghĩ nhiều không có ích, xử xong An Long, buổi tối chúng ta đi xem xét chiếc cầu, kiểm tra từng hòn đá viên gạch, còn các việc khác không cần nghĩ nhiều nữa.”

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Chúng ta phải chăng kỳ vọng quá cao? Người thì vừa mới bộc lộ thân phận, thêm tính cách thích lập công của Lý Nguyên Cát, chắc chắn dùng trăm phương nghìn kế tìm cho được chúng ta, thế mà chúng ta vẫn phải lộ mặt đi giết An Long.”

Khấu Trọng nói: “Cái này gọi là trong họa có phúc, tứ bề thọ địch, nếu chúng ta không nắm thế chủ động, thì chỉ có nước đưa cổ ra chờ chém, thượng sách bây giờ là làm sao để Thạch Chi Hiền cho rằng An Long là do Âm Quý Phái giết, dùng cách nào để qua mặt tên cao già này?”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Trừ phi người biết Thiên Ma đại pháp, lúc động thủ phải không ai nhìn thấy, nếu không làm sao thi hành kế ‘Giá họa Đông Ngô’?” (trong Tam Quốc chí).

Lúc này Lôi Cửu Chỉ quay về, nói: “Có tin tức rồi, Dương Văn Can thật giáo hoạt.”, hai người nghe xong vui mừng, vội rót trà, mời hấn ngồi xuống.

Lôi Cửu Chỉ hướng về Từ Tử Lăng, nói: “Người vẫn còn nhớ Lịch Hùng không?”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Hắn là phó Minh chủ của Kinh Triệu liên minh, từng dẫn thuộc hạ đến cướp lô hàng muối của Hung Xương Long, bị ta đánh bại.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Người của bang Hoảng Nông âm thầm giám sát mọi động tĩnh của hấn, cuối cùng điều tra được không biết từ đâu có một lô hàng muối sắp được vận chuyển đến, người nhận là Cố Thiên Chương của Quảng Thịnh Hàng tại Hoảng Nông, sau đó chuyển đến Quan Trung.”

Quảng Thịnh Hàng chính là kẻ thù không đội trời chung của Hung Xương Long.

Khấu Trọng hỏi: “Lô hàng muối này có vấn đề gì sao?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Chắc chắn là không phải muối, bên trong chỉ toàn là cung tên, chắc là cung và tên được tách riêng ra vận chuyển.”

Từ Tử Lăng nói: “Người của bang Hoằng Nông làm thế nào biết được?”

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Đương nhiên vì Cố Thiên Chương đích thân đến Hoằng Nông để nhận hàng, do đó Hoằng Nông bang mới biết được.”

Khấu Trọng hỏi: “Số hàng đó gửi tới chỗ nào ở Quan Trung?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Sau khi vào thành thì mất dấu, tóm lại vì không phải là thổ địa vùng này, với thế lực to lớn của bang Hoằng Nông, đến Quan Trung tất nhiên có thể nhờ các bang phái khác, nhưng vì sợ bút dây động rừng, nên Trần Thúc không tiện nhờ giúp đỡ.”

Trần Thúc là Bang chủ bang Hoằng Nông.

Lôi Cửu Chỉ bổ sung: “Phát hiện lô hàng muối này có vấn đề, quá trình điều tra đã có chuyển biến mới, để đối phó với Hương gia, bang Hoằng Nông không hề lơ lỏng giám sát bang Ba Lăng, nhờ đó vô tình phát hiện những bang hội có quan hệ với Tiều Tiễn, đều phái người theo bảo hộ lô hàng này trên mỗi đoạn đường, mới phát hiện ra không phải muối mà là cung tên.”

Khấu Trọng nói: “Chuyện này càng ngày càng thú vị đây, Trần Pháp Hưng đem hỏa khí giao cho Âm Quý Phái, sau đó chuyển đến Quan Trung, Tiều Tiễn thì cung cấp cung tên cho Dương Văn Can, Hương Ngọc Sơn lại đích thân ra mặt trợ giúp hấn tạo phản. Giả sử nếu hỏa khí không rơi vào tay bọn ta, Lý Thế Dân lại không phòng bị, nói không chừng Dương Văn Can có thể tránh qua tai mắt của Thiên Sách Phủ, mà xử đẹp tên tiểu tử họ Lý.”

Từ Tử Lăng nói: “Đây gọi là kế này không xong thì bày kế khác, chủ mưu sau lưng chắc chắn là Thạch Chi Hiền, ban đầu hẳn định cùng nhóm Tống Kim Cương và người Đột Quyết, giết chết Lý Thế Dân trên đường từ Lạc Dương về Quan Trung, nhưng đã thất bại. Lý Thế Dân vì thế chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, không còn cách nào, Thạch Chi Hiền chỉ còn cách sắp xếp một cuộc tập kích quy mô lớn, nên từ đó suy ra, Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát vẫn còn ngu ngơ, chưa biết gì hết.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Nhưng giả sử Lý Thế Dân bị giết rồi, Lý Kiến Thành biết là sai nhưng vẫn làm, bắt tay với Dương Văn Can, vẫn có thể ép Lý Uyên thoái vị, tự lên ngôi Hoàng đế, Lý Thế Dân chết rồi còn ai dám phản đối chứ.”

Khấu Trọng cười nói: “Rất tiếc là đã bị chúng ta làm cho lộn tung phèo, lần này Dương Văn Can nhất định sẽ thảm bại.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đừng vội vui mừng sớm, vừa rồi Lý Nguyên Cát đã triệu tập toàn bộ thủ lĩnh ở vùng này, thông báo bọn người đã vào Trường An, lệnh cho bọn chúng phải tìm cho được các người, nhất định là chuyện mất trộm Ấn quyền của Dương Hư Ngạn tối hôm qua, mà Lý Nguyên Cát đã cảnh giác hơn.”

Khấu Trọng sau khi nói rõ lý do, hăng giọng nói: “Chỉ cần bọn chúng đừng hoài nghi đến thân phận thân y của ta, thì đỡ bọn chúng tìm được ta, nhưng Ung Tần của Lăng thiếu gia có thể gặp nguy hiểm.”

Lôi Cửu Chỉ đập bàn nói: “Đã tính đến điểm này rồi, nếu Tử Lăng biến lại thành Mạc Vi thì sẽ kín như bưng.”

Từ Tử Lăng cười nói: “Trọng thiếu gia có thể lừa được bọn chúng là vì không ai cho rằng người hiểu y thuật, còn tiểu đệ, càng không có ai lại mang thân phận của một tên cò bạc cùng với đệ hoặc Khấu Trọng liên kết lại với nhau, nhất là Hương Ngọc Sơn, càng biết rằng bọn đệ không hiểu gì về cò bạc. Ôi! Kiểu này phải đi kiếm Hồng phu nhân thôi, có nàng ấy che chở, mới có thể tránh được tai mắt của bọn chúng”, lại cười nói: “Đừng quên rằng ta không chỉ là Cung Thần Xuân, mà còn là ‘Bá Đao’ Nhạc Sơn danh chấn thiên hạ.”

Khấu Trọng chốt lại: “Trước mắt có hai việc quan trọng phải làm, đầu tiên là tìm nơi Bảo khố tọa lạc, sau đó là xử An Long. Làm xong hai việc này, chúng ta có thể thi hành đại kế, rời khỏi nơi nguy hiểm trùng trùng này.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Việc xử An Long cứ giao cho ta, Tiểu Trọng tốt nhất hãy về Sa phủ, người hiện nay quen biết nhiều, nếu có người đến thăm hỏi đầu năm mới mà không có ở đó thì cũng khó ăn nói.”

Quay qua Từ Tử Lăng: “Người hôm nay kiểu gì cũng phải gặp Hồng phu nhân, xem nàng ấy có sắp xếp gì không. Tình thế nguy cấp, ta cần phải xử lý một chút ở chỗ tiếp xúc giữa bộ mặt thật và mặt nạ của các người, biết đâu khi cần lại có tác dụng.”

Phân phối xong, ba người chia ra thi hành.

oOo

Khấu Trọng vừa bước vào Sa phủ, Sa Phúc nghênh tiếp nói: "Lý phu nhân đang đợi ngài ở phòng phía đông."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Lý phu nhân nào?"

Sa Phúc đáp: "Là phu nhân của tướng quân Lý Thế Tích."

Khấu Trọng giờ mới hiểu Trầm Lạc Nhận kiểm hấn, trong lòng lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Nàng ta đến kiểm ta có việc gì? Ta đâu quen biết nàng ta, kiểm ta trị bệnh cũng đừng kiểm ngay ngày đầu năm mới chứ."

Sa Phúc cười nói: "Cái này tiểu nhân cũng không biết. Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với nàng ta, nghe nói Lý Thế Tích đến nay vẫn là một nhân vật lớn, tay nắm binh quyền, Mạc gia thế nào cũng phải nể mặt một chút."

Đến ngoài cửa sảnh phía đông, Sa Phúc nói: "Hôm nay người đến chúc tết rất nhiều, tiểu nhân cần ra bên ngoài sắp xếp, Mạc gia có thời gian thì đi gặp nhị thiếu gia, người có chuyện tìm ngài."

Khấu Trọng gật đầu, rồi bước vào sảnh, Sa Chỉ Tinh giới thiệu hai người làm quen, cười nói: "Hôm nay Lý phu nhân thật tâm đến thăm hỏi tiền sinh, đồng thời có một số vấn đề về y đạo muốn hỏi", rồi kiểm cố đi ra, để lại hai người trong phòng.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Lý phu nhân có biết trực tiếp đến gặp tiểu đệ, là chuyện hết sức nguy hiểm không."

Trầm Lạc Nhận lạnh nhạt nói: "Người diễn xuất quá khéo, ai mà nghi ngờ người được! Năng lực của các người thật ngoài sức tưởng tượng, Lạc Nhận sớm đã quen rồi, không ngạc nhiên nữa."

Khấu Trọng hiểu rõ con người và tác phong của nàng, thở dài hỏi: "Lý phu nhân có gì chỉ giáo?"

Trầm Lạc Nhận nhìn ra ngoài cửa sổ, những bông hoa tuyết nhỏ xíu không ngừng rơi, trên mặt lộ rõ thần sắc mệt mỏi, chán chường, thêm vào vẻ tiêu tụy vô hồn. Khấu Trọng nhớ lại trước kia khi nàng còn theo Lý Mật nam chinh bắc chiến, phong tư hầy còn phơi phới, mà nay cam chịu làm một vị phu nhân, vứt bỏ hết quan chức quyền vị, còn có lời gì để an ủi nàng được.

Trầm Lạc Nhận buột miệng thở dài, nhẹ nhàng hỏi: "Tử Lăng hiện ở đâu? Phải chăng cố ý né tránh ta?"

Khấu Trọng giật mình, với tình thế trước mắt, thân là một vị phu nhân như Trầm Lạc Nhạn vẫn còn vương vấn tình cảm với Từ Tử Lăng, thì hậu quả của nó vô cùng nghiêm trọng,

Trầm Lạc Nhạn mặt lạnh như băng, nói: “Ban nãy Thiên Sách Phủ báo tin, Tử Lăng lấy danh nghĩa Cung Thần Xuân để lại thư không từ mà biệt, việc này lập tức kinh động đến Hoàng thượng, đáng lẽ Tần vương sẽ bị khiển trách, nhưng ai ngờ Hoàng thượng lại không trách phạt, xem như không có chuyện gì.”

Khấu Trọng biết rằng Lý Uyên đang tập trung đối phó với ba tên đại ma đầu của Ma môn, hơi đâu quan tâm đến chuyện vợ vãn này.

Trầm Lạc Nhạn quay sang nhìn hắn, hơi giận nói: “Tại sao một người khéo ăn nói như Thiệu soái đột nhiên như người câm thế?”

Khấu Trọng suy nghĩ nát nước, cũng không tìm ra lời giải thích cho nàng, nhất thời im lặng.

Trầm Lạc Nhạn cười nhẹ, khôi phục lại thần thái nói cười dụng binh, khí khái nhi nữ không nhường đấng mày râu thuở nào, nghiêng qua liếc Khấu Trọng một cái, nói: “Không bằng Lạc Nhạn xin làm chân chạy cờ dưới trướng của Thiệu soái, hoặc không là tên tiểu tốt giữ ngựa, nhìn Thiệu soái tung hoành, thống nhất thiên hạ.”

Khấu Trọng muôn phần cảm khái, mặc dù biết Trầm Lạc Nhạn chỉ là nói đùa, nhưng trong đó cũng có ba phần là chân thật. Nhiều năm làm quân sư cho Lý Mật, Trầm Lạc Nhạn trung thành tuyệt đối bởi vì coi Lý Mật là chân chúa có thể thống nhất thiên hạ,

Bỗng tâm niệm kiên định không thay đổi này, bị giáng một đòn chí tử, thử hỏi sao không mất hết ý chí, còn với Khấu Trọng người đã đánh bại Lý Mật, Trầm Lạc Nhạn từ hận đã chuyển sang tôn kính, thay đổi quan niệm ban đầu.

Cho đến lúc này, Khấu Trọng vẫn chưa biết dùng từ gì để đối đáp.

Trầm Lạc Nhạn quay lại thở dài, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, u buồn nói: “Nói thật với ngươi, khi bị đánh bại, ta không thể nào tin được, mới đó thế giới vẫn còn tươi đẹp biết bao, chớp mắt nó đã thay đổi hoàn toàn, tất cả mọi thứ dường như đã lụi tàn! Quá khứ và tương lai, đều trở nên vô giá trị! Khi đó chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tâm trí rối loạn, chưa trải qua cảm giác khổ hận đó, đâu ai hiểu mùi vị nó như thế nào. Chấm dứt! Tất cả đều đã chấm dứt.”

Trong lòng suy nghĩ, nếu như hấn rơi vào hoàn cảnh như nàng, liệu gã sẽ có cảm nhận giống nàng không?

Đôi mắt đẹp của Trần Lạc Nhạn như phủ một lớp sương mờ, mơ màng lạnh lẽo, đã mất đi vẻ trong sáng tinh minh lúc đầu.

Khấu Trọng cảm nhận được trước mặt mình không phải là Tiểu quân sư xinh đẹp hoạt bát của ngày xưa, bao nhiêu sức sống đã rời bỏ cả, chỉ còn lại bề ngoài mỹ lệ mà thôi.

Trần Lạc Nhạn không vội vàng, trên khóe môi hiện lên nét đau khổ, nhỏ giọng nói: "Ta không ngừng nhắc nhở bản thân: phải kiên cường dũng cảm vượt qua, nhưng lại biết đại cục đã định, Mặt công chưa hề bại trận qua, nhưng đến khi thảm bại lại trở nên yếu đuối, bỏ qua cơ hội có thể phản công trở lại. Lòng lạnh như tro tàn, ta đành gả cho Thế Tích, người hiểu không? Chuyện này ta chưa hề nói cho Tử Lăng nghe, nhưng hôm nay lại nói hết với người, Thiếu soái có thấy kỳ lạ không?"

Khấu Trọng vụng về nói: "Bởi vì chúng ta là bạn bè lâu năm mà."

Trần Lạc Nhạn không hề khách sáo nói: "Bạn? Người là khắc tinh của ta mới đúng. Thôi, tất cả đều đã là quá khứ. Ta chỉ muốn gặp mặt Tử Lăng một lần, người có thể sắp xếp cho ta không?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Tiểu đệ vừa bại lộ hành tung, suýt chút nữa rơi vào tay Lý Nguyên Cát, hiện nay trong thành đang rối loạn, Trần đại thư có thể đợi sau khi trong thành ổn định mới gặp Tử Lăng, có được không?"

Mắt Trần Lạc Nhạn vụt lóe lên, nói: "Người tưởng ta không biết việc đó sao? Thiếu soái thật sự lợi hại, đến kẻ luôn luôn tự phụ, xem trời bằng vung như Khả Đại Chí lại đứng chịu trận nhìn Thiếu soái thoát thân, mà không hề mất một cọng lông chân, việc này lập tức lan truyền khắp nơi trong thành, cho đến giờ phút này, người trong thành Trường An mới biết uy danh của Thiếu soái không phải là hư danh."

Khấu Trọng thật lòng nói: "Lần này chỉ là may mắn, không có lần thứ hai như vậy đâu."

Trần Lạc Nhạn nhún vai nói: "Ta vẫn kiên quyết muốn gặp Tử Lăng, Thiếu soái nghĩ thế nào?"

Khấu Trọng khổ não, nói: "Đừng quên người là Lý phu nhân, đi gặp Tử Lăng như vậy, đều không tốt cho cả hai."

Trầm Lạc Nhận kiên quyết nói: “Ta mặc kệ! Nói với Tử Lăng giờ Tý đêm nay, ta đợi hắn ở kênh Vĩnh An, bên ngoài bến Tây An.”

Nói xong không quan tâm đến Khấu Trọng, quay lưng bước ra khỏi phòng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>